

ochraně nájemníků — jak tvrdí vymáhající strana v dovolacím rekursu — nelze řešiti v řízení exekucním.

Čís. 6634.

Nelze potvrditi vyrovnání, bylo-li řízení zahájeno tímž usnesením proti několika vyrovnacím dlužníkům, kteří nemají úplného společenství majetku a úplně společných věřitelů.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1926, R II 415/26.)

Soud první stolice potvrdil vyrovnání Ferdinanda a Anny P-ových. Rekursní soud k rekursu jednoho z věřitelů (firmy D.) odepřel vyrovnání potvrditi. Důvody: Manželé Ferdinand a Anna P-ovi žádali společně, by ohledně jejich jmění zahájeno bylo vyrovnací řízení, a předložili seznam společného jmění, aniž by z tohoto seznamu bylo možno seznati stav jmění jednoho každého ze žadatelů. Tato žádost a předložený seznam jmění neodpovídají zákonu. Neboť podle § 1 vyr. řízení jest předpokladem pro zahájení tohoto řízení, by tu byly podmínky vyhlášení úpadku. Tento předpoklad musí tu býti ohledně každého ze žadatelů. Avšak, není-li tu zvláštního seznamu majetku ohledně každého žadatele, není možno zjistiti, zdali podmínky vyhlášení úpadku, tedy také vyrovnacího řízení jsou splněny. Ani přihlášky věřitelů netýkají se vesměs obou dlužníků. K odstranění těchto vad řízení bylo by zapotřebí jeho doplnění a bylo by nepochybně zapotřebí též ustanovení nového vyrovnacího roku; ježto však 90denní lhůta §u 50 čís. 2 vyr. ř. již uplynula, není doplnění řízení již možno a nezbylo, než stížnosti vyhověti a vyrovnání odepřiti schválení.

Nevyhověl dovolacímu rekursu dlužníků.

Důvody:

Vyrovnací dlužníci vytýkají napadenému usnesení, že jest zmatečné, poněvadž, odepřevši potvrzení vyrovnání, neuvádí zákonného předpisu. Mohou prý býti tři možnosti, jež by snad přicházely v úvahu pro neschválení, buď důvod podle §u 50 čís. 1 vyr. ř., jak zejména v tom smyslu byla vypracována stížnost věřitelky firmy D., nebo podle §u 50 čís. 2 vyr. ř., neboť usnesení rekursního soudu mluví o vadách řízení již neodstranitelných, nebo konečně také podle §u 51 čís. 1 vyr. ř., poněvadž rekursní soud se zmiňuje též o nezjistitelnosti podmínky zahájení vyrovnacího řízení, totiž zda oba vyrovnací dlužníci jsou nezpůsobilí k placení. Stěžovatelé vytýkají výslovně zmatečnost ve smyslu §u 477 c. ř. s., patrně tedy §u 477 čís. 9 a §u 514 c. ř. s. a §u 63 vyr. ř. Ale této vady tu není, neboť usnesení rekursního soudu lze zcela spolehlivě přezkoumati. Stěžovatelé hájí názor, že tu není důvodu, ze kterého mělo neb mohlo by vyrovnání býti neschváleno. Než s jejich vývody nelze souhlasiti. Vyrovnací dlužníci, manželé, navrhli společně zahájení vyrovnacího řízení, předložili společný výkaz jmění a dluhů, též jedinou společnou nabídku

na vyrovnání s věřiteli, kteráž byla konečně upravena v tom znění, že věřitelé obdrží 36% kvotu splatnou ve lhůtách. Vyrovnací řízení bylo zahájeno jedinou vyhláškou, vyrovnání bylo věřiteli přijato a vyrovnacím soudem potvrzeno, ale rekursní soud právem odepřel schválení. Dle §u 3 (2) vyr. ř. nelze zahájit vyrovnací řízení, nebylo-li věřitelům, jichž pohledávky nepožívají přednostního práva, nabídnuto zaplacení aspoň 35% jejich pohledávek do dvou let. Tento předpis jest rázu velícího, jeho porušení jest důvodem odepření potvrzení vyrovnání podle §u 50 čís. 1 vyr. ř. Stěžovatelé sami přiznávají, že všichni věřitelé nejsou jich společnými věřiteli. Bylo také na popud rekursního soudu vyšetřeno, že dlužník Ferdinand P. provozuje živnost na své jméno, takže ani všechny části aktiv nemohou býti společným majetkem. Nabídli-li však oba dlužníci ve společném vyrovnacím řízení svým věřitelům jednotnou 36%ní kvotu na vyrovnání s obapolného jmění, nedostávají všichni věřitelé minimální kvoty. Věřitelé, kteří mají pohledávky pouze proti jednomu z nich, ji sice dostávají, ale věřitelé, kteří mají nedílnou pohledávku proti oběma dlužníkům, měli by proti každému z nich nárok na kvotu, tedy aspoň minimální z celé své posud nezaplacené pohledávky (§ 18 vyr. ř.). Takovým věřitelem jest, jak tvrdí, řečená firma D. Již z tohoto důvodu nebylo potvrditi vyrovnání (§ 50 čís. 1 vyr. ř.). Nemají-li oba vyrovnací dlužníci majetkové společenství a nejsou-li všichni věřitelé jejich společnými věřiteli, porušuje jednotné vyrovnání též zásadu velícího předpisu §u 46 (3) vyr. ř. o stejném nakládání se všemi věřiteli (§ 3 (2) a 50 čís. 1 vyr. ř.) a odporuje též společnému zájmu věřitelů (§ 51 čís. 1 vyr. ř.). Každý vyrovnací dlužník má nabídnouti svým věřitelům kvotu přiměřenou jeho jmění a jest povinností vyrovnacího správce (§ 31 vyr. ř.), by si zjednal šetřením zevrubnou vědomost o stavu jmění dlužníkovy, o přiměřenosti nabízeného vyrovnání a o všech okolnostech důležitých pro rozhodnutí věřitelů. Zásada stejného nakládání s věřiteli znamená, že se nemá dostati jednomu věřiteli výhody na úkor ostatních věřitelů konkurujících při téže podstatě. Jsou-li tu dva vyrovnací dlužníci s různými majetkovými podstatami, mohou věřitelé, kteří mají nároky jen proti jedné neb druhé podstatě, žádati ve kvotě poměrně stejné uspokojení jen z podstaty toho dlužníka, protiněmuž mají pohledávku, za to věřitelé, kteří mají nedílné nároky proti oběma dlužníkům, mají nárok na kvotu z obou podstat. Nabídnuť-li však jednotná kvota z obojího majetku dvou vyrovnacích dlužníků, docházejí výhody věřitelé s pohledávkami pouze proti jednomu z nich, neboť se jim činí přístupným i jmění druhé podstaty, na kteréž by jinak nemohli sáhnouti, na úkor spoluvěřitele se solidární pohledávkou, jenž má nárok i na druhou podstatu. Ale takový zásah věřitelů jednoho dlužníka může býti ke škodě i věřitelům druhého dlužníka a jest očividno, že v tím větší výhodě budou věřitelé podstaty jedné a v tím větší škodě věřitelé podstaty druhé, čím jedna podstata jest menší neb dluhy zatíženější než druhá, takže nepomůže poukaz na to, že i věřitelé, kteří by byli jinak v postavení výhodnějším, účastní se též jednotnou kvotou i na jmění druhé podstaty. Z toho vyplývá, že vyrovnání takto uzavřené odporuje též společným zájmům věřitelstva jednoho neb druhého vyrovnacího dlužníka. Nebylo však šetřeno ani předpisů o ří-

zení a uzavření vyrovnání a vady dle stavu věci závažné nelze již odstraniti (§ 50 čis. 2 vyr. ř.). Podmínkou vyrovnacího řízení jest, že dlužník jest ve stavu insolvence (§ 1 vyr. ř. a § 68 konk. ř.). Při podání návrhu na zavedení vyrovnacího řízení nemůže však soud vyšetřovati ani žádati osvědčení, že ona podmínka tu jest. Proti usnesení, jímž se vyrovnací řízení zahajuje, není opravného prostředku (§ 3 (5) vyr. ř.), teprve, když vyrovnací správce zevrubně vyšetřil stav jmění dlužníkovy, lze po případě nápravu zjednatí odepřením potvrzení vyrovnání podle §u 51 čis. 1 vyr. ř. Nabídli-li stěžovatelé, kteří nemají společenství statků, všem věřitelům, kteří však nejsou jejich společnými věřiteli, jednotnou kvotu ze souhrnu svého různého jmění, může sice tato kvota, jak také vyrovnací správce potvrdil ve své zprávě, přiměřeně odpovídati tomuto souhrnnému jmění obou dlužníků, ale nebylo zjištěno a nelze ani dodatečně zjistiti, když dlužníci nepodali zvláštního seznamu ohledně každého svého majetku, zdali u každého z nich jest podmínka pro vyrovnací řízení, poněvadž, jak správně uvádí rekursní soud, bylo by po dodatečném vyšetření v tomto směru zapotřebí nového vyrovnacího roku, což vůbec není přípustno, tím méně hledíc k uplynutí 90denní lhůty §u 56 čis. 1 vyr. ř. Z toho následuje, že jako řízení úpadkové nelze jedním usnesením zahájití proti několika dlužníkům, nýbrž pro každého z nich jest vydati zvláštní konkursní vyhlášku, jest i v řízení vyrovnacím nejen nanejvýš nepraktickým, nýbrž dle zákona přímo nepřípustným, aby totéž usnesení pojímalo v sebe několik vyrovnacích dlužníků, kteří nemají úplného společenství majetku a úplně společných věřitelů, třebaže jest přípustno, by pak provádění dalšího řízení, pokud jest to možné, bylo z důvodu účelnosti spojeno (srov. Bartsch-Pollak, komentář k řízení konkursnímu a vyrovnacímu, sv. I. str. 471 a 482 a sv. II. str. 137). Postupoval tedy rekursní soud správně, když na stížnost jednoho z věřitelů, jenž k vyrovnání nepřivolił výslovně (§ 52 vyr. ř.), odepřel vyrovnání potvrditi.

Čís. 6635.

Advokát jako zmocněnec strany jest zpravidla, není-li jiného příkazu strany, povinen učiniti opatření, by hotovosti, převzaté pro klienta, byly mu buď bez odkladu vydány nebo podle okolností případu na úrok uloženy.

(Rozh. ze dne 23. prosince 1926, Rv II 610/26.)

Žalovaný, advokát, přijal dne 12. dubna 1922 pro žalujícího svého klienta 5.254 Kč 18 h, jež vydal žalobci teprve dne 10. března 1925. Žalobu o zaplacení úroků z mezičasu procesní soud prvního stáda zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc prvnímu soudu, by, doplně řízení, znovu rozhodl, a uvedl v otázce, o niž tu jde, v